

Sygn. akt IV CSK 402/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa M. J.-K.
przeciwko G. A. M.
o zapłatę
oraz z powództwa wzajemnego G. A. M.
przeciwko M. J.-K.
o zapłatę
z udziałem Prokuratora Generalnego
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej Prokuratora Generalnego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 23 lutego 2018 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Prokurator Generalny wniosł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność. W uzasadnieniu tego wniosku przytoczył okoliczności faktyczne, które uznał za istotne w sprawie oraz stwierdził, że Sąd Okręgowy, argumentując w uzasadnieniu o pożyczce, pomimo obowiązku wynikającego z art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. nie przytoczył odpowiednich przepisów prawa materialnego ani nie wyjaśnił podstawy prawnej wyroku (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. W postanowieniu z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12 (nieopubl.), Sąd Najwyższy wyjaśnił ponadto, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i do istnienia takiego związku między wytykanym uchybieniem, a wynikiem postępowania w sprawie powinien zmierzać skarżący. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy Prokuratora Generalnego o ewidentnej wadliwości zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Zarzuty skarżącego zostały sformułowane w odniesieniu do takich okoliczności faktycznych, które sam skarżący uznał za doniosłe w sprawie, nie zaś do ustalonej przez Sądy *metriti* podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skarżący nie wziął pod uwagę istotnych uwag Sądu Okręgowego (s. 20 uzasadnienia) na temat okoliczności, którymi powódka uzasadniała żądanie zapłaty kwoty 70.000 zł, a pozwana obronę przed tym żądaniem. Sąd Okręgowy zaakcentował, że powódka wskazała na udzielenie pozwanej pożyczki, a okoliczność tę wykazała dokumentem przelewu datowanym na 26 kwietnia 2011 r., na którym tytuł świadczenia określony został słowami „zasilenie rachunku” oraz zeznaniami świadków i własnymi. Pozwana zakwestionowała to żądanie, ale nie twierdziła, żeby kwota ta została jej przekazana jako wynagrodzenie za prowadzenie spraw powódki, lecz jako częściowy zwrot pożyczki, której ona sama miała udzielić powódce w 2008 r. Na okoliczność udzielenia takiej pożyczki nie przedstawiła jednak żadnych dowodów, a zatem Sąd Okręgowy uznał to zdarzenie za niewykazane. Z odwołaniem się do pism i oświadczeń składanych przez strony postępowania, Sąd Okręgowy wskazał, że żadna z nich nie twierdziła w toku procesu, żeby kwota 70.000 zł miała być pozwanej przekazana w związku z inną czynnością albo jakimś innym stosunkiem prawnym niż pożyczka (tak powódka) lub zwrot pożyczki z 2008 r. (tak pozwana). W pozwie wzajemnym pozwana zażądała wynagrodzenia za prowadzenie spraw powódki, a okoliczności, którymi to żądanie uzasadniała pozostawały bez związku z pożyczką i żądaniem jej zwrotu. Powództwo wzajemne zostało oddalone, jako bezzasadne. Tego rozstrzygnięcia skarżący nie zakwestionował.

Na s. 20 uzasadnienia Sąd Okręgowy odwołał się do art. 720 § 2 k.c. i art. 74 § 1 k.c., jako podstawy prawnej, w świetle której ocenia stosunek prawny między stronami powództwa głównego. Brak jej szerszego objaśnienia w warunkach, gdy Sąd oznaczył datę wymagalności wierzytelności od dnia wezwania pozwanej o zwrot pożyczonej kwoty, nie czyni orzeczenia oczywiście

wadliwym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie przyjmuje się, że obraza art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera wszystkich koniecznych elementów bądź zawiera tak kardynalne braki, które uniemożliwiają kontrolę kasacyjną (por. np. orzeczenia Sądu Najwyższego z 8 października 1997 r., I CKN 312/97, z 19 lutego 2002 r., IV CKN 718/00, z 18 marca 2003 r., IV CKN 11862/00, z 20 lutego 2003 r., I CKN 65/01, z 22 maja 2003 r., II CKN 121/01, nieopubl., z 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.